

“Nergens lichten de jaren ‘70 voor mij zo sterk op als in die paar gekleurde vierkante meters plexiglas”

Vloer van verlangen

Ik ben niet de enige die met weemoed een grote rechthoek van kleur ziet verschieten. “Fun to dance on. I wonder if they exist anymore?” schrijft ene Kathy in een commentaar bij een filmpje op YouTube. De dansvloer uit de film Saturday Night Fever is veel meer dan het podium van John Travolta in zijn rol als Tony Manero. Nergens lichten de jaren ‘70 voor mij zo sterk op als in die paar gekleurde vierkante meters plexiglas.

Kathy is bevoorrecht. Zij heeft voetsporen staan op de enige echte dansvloer uit de film, destijds gelegen in discotheek ‘2001’ in Brooklyn, New York. Ik was 15 in de Achterhoek en voor mij stond die dansvloer voor gedroomde maar vooralsnog onbereikbare horizonten. Al was het maar omdat de jongens bij ons zelden tot dansen te bewegen waren. De film zagen we in 1978 met het vaste clubje waarmee we bioscopen, popfestivals, optredens en uitgaansgelegenheden in de regio afstruinden. We propten ons met z’n allen in het Volkswagenbusje van Herman Soldaat om in bioscoop Alhambra getuige te zijn van de zegetocht van Tony Manero. Enschede werd nog meer New York dan het voor ons al was.

Maar voor een verlichte dansvloer à la SNF moesten we naar Hengelo, zo was iemand uit onze groep ter ore gekomen. Internet bestond nog niet en dus parkeerden we de bus op de bonnefooi in het centrum. Na enig vruchteloos rondvragen - Hengelo was zich niet bewust van deze verborgen schat - wees een stapper ons toch de weg naar discotheek Prison. Aan de Oude Molenweg was de Saturday Night Fever om te snijden, al geloof ik niet dat mijn vrienden dat ook zo voelden. Het gekleurde slagveld van veilige afstand overziend werd de drempel voor hen alleen maar hoger.

Nu ik de dansscènes uit de film terugkijk zie ik wat die mannen destijds ook al moeten hebben vastgesteld: dat die groepsdans verdacht veel op line-dancen lijkt. Travolta schuift met nerveus wenkende lendenen door het beeld en ik denk: veel nichteriger kan het niet. En dan die pokerface boven dat witte pak, bah. Maar toch: de leiding kun je aan hem wel overlaten.

De vraag van Kathy dringt zich op. Bestaan ze nog? Google somt verscheidene Nederlandse bedrijven op die “schitterend verlichte dansvloeren met lopende patronen in diverse kleuren” verhuren voor feesten en partijen. “Bezorg uw gasten dat heerlijke gevoel uit nostalgische films als Saturday Night Fever. Een regelrechte floorfiller.” Een Brabantse firma claimt zelfs ‘exclusief’ in het bezit te zijn van de originele vloer. Die werd volgens een bericht op een filmsite na de sluiting van dansclub ‘2001’ geveild, met 300 lampen en al. Op... 1 april 2005. Voor de verhuurder blijft het een bloedserieuze zaak. “Onze vloeren bestaan uit volledig egaal kleurende vlakken van 50x50 centimeter, uitgerust met LED units. Bij ons dus géén veredelde podiumdelen met daaronder summiere kermislampjes.”

LED units – dat is toch alsof Tony Manero bijbeunt in Star Wars. Maar ik vrees dat in de musicalversie van Saturday Night Fever toch ook die actuele techniek wordt toegepast. En aan de Oude Molenweg in Hengelo heeft de discotheek lichtjaren geleden al plaatsgemaakt voor een bowlingcentrum.

Op één van de websites wordt voor een redelijke prijs een vloer te huur aangeboden van 24 vierkante meter. Inclusief transport, op- en afbouw én schoonmaak. Met de bank aan de kant zou het moeten kunnen.

Ingrid Bosman

